

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobců: a) S. M. N.
 b) N. J. I.
 oba státní příslušností Irák
 oba t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
 sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem
 oba zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
 sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
 odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
 sídlem Kaplanova 2055/4, 148 54 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018 č.j. KRPA-88162-41/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba žalobce b) se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně a) se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci (manželé) se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce b) dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2018 č.j. KRPA-88162-10/ČJ-2018-000022-MIG, a to o 90 dnů.

2. Žalobci ve své žalobě namítali, že prodloužení zajištění je nezákonné, protože účel zajištění nemůže být naplněn. Z napadeného rozhodnutí dle žalobců plyne pouze tolik, že doba zajištění žalobců byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a skutečnosti, že žalobci nedisponují platným cestovním dokladem; žalobci vyslovili domněnku, že liknavý přístup správních orgánů ve věci ověření totožnosti žalobců nemůže být důvodem prodloužení zajištění. Pokud si je správní orgán vědom, že k vydání náhradního cestovního dokladu v posledních dvou letech došlo pouze v případech, kdy osoby požádaly o dobrovolný návrat, nikoliv v rámci správního vyhoštění, a Velvyslanectví Irácké republiky nespolupracuje, prodloužení zajištění je nezákonné, protože účel zajištění nemůže být naplněn. Vzhledem k tomu, že žalobci jsou zajištěni od 7. 3. 2018 a i přesto, že se konal konzulární pohovor, nepovedlo se ověřit totožnost žalobců po dobu téměř čtyř měsíců, přestává jejich zajištění být oprávněným. Správní orgán dle žalobců pouze konstatoval, že probíhá ověřování totožnosti, přičemž není jasné, jaké další úkony správní orgán v dané věci činí; žalovaný se blíže nezabývá otázkou realizovatelnosti vyhoštění žalobců. Žalobci uzavřeli, že vzhledem k nemožnosti ověření jejich totožnosti není jejich vyhoštění reálně možné, a tudíž zajištění neplní svůj zákonný účel.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé podstatné skutečnosti, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobci nenavrhli nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba v případě žalobce b) nebyla podána důvodně a v případě žalobkyně a) byla žaloba podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 3. 2018 byla policií v Praze zastavena dodávka jedoucí směrem od Brna, v níž cestovalo 21 cizinců (18 Iráčanů, 2 Syřané, 1 Turek), z nichž 20 nedisponovalo dokladem totožnosti. Následně byli cizinci eskortováni do sídla žalovaného. Mezi těmito cizinci byli i manželé (oba rovněž nedisponující dokladem totožnosti) – žalobkyně a) a žalobce b). Žalobce b) při podání vysvětlení dne 7. 3. 2018 k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že měl cestovní pas, ale ten ztratil, když vycestoval z Iráku do Turecka; cestovní pas nemá asi už jeden měsíc, ztratil jej někde v Turecku. Jeho trvalé bydliště je v Iráku, Š.-R.; ale před cestou do Turecka s manželkou bydlel asi 4 měsíce úplně jinde, byla to velká místnost a tam jich bydlelo více. Žalobce b) cestoval dodávkou s manželkou, to, že je teď v Česku, zjistil až od policie, která je kontrolovala; přicestoval dnes brzy ráno. V Turecku jeho otec za něho a manželku zaplatil 3.000 eur za každého a dostali místo v dodávce. Necestovali do České republiky, ale s manželkou mířili do Německa. V Iráku není bezpečno a v Německu má žalobce b) sestru a bratra manželky – jsou s ním ve spojení, chtějí za ním do Německa. Do Evropy přicestoval poprvé. Z Iráku vycestoval asi před dvěma měsíci, cestoval do Turecka autem a s doklady, tato cesta byla naprosto legální.

V Turecku byl s manželkou asi 14 dní a pak si zajistil cestu do Německa. Dodávkou cestoval asi 10 dní, nebyla to jedna a ta samá dodávka, dodávky se střídaly. Neví, přes jaké země cestovali, ale cesta byla pro něj a manželku zaplacená až do Německa. Ze začátku jich bylo v dodávce asi 5 lidí a při posledním střídání bylo už asi 20 lidí v jedné dodávce. Nikde v Evropě nemá povolený pobyt, je zde poprvé. Je si vědom, že potřebuje cestovní doklad a víza, aby mohl cestovat po Evropě. V Evropě nepracuje, pouze cestuje do Německa. V České republice nemá žádnou adresu, peníze nemá žádné, finanční záruku tedy složit nemůže, v České republice nemá příbuzné. K dotazu, co chtěl dělat v Německu, odpověděl, že v Německu mají příbuzné, bratr manželky jim měl pomoci, má už i německé občanství. Žalobce b) dále uvedl, že je ženatý, děti zatím nemají, manželka cestuje společně s ním, je to také Iráčanka. V Iráku je otec, matka, bratr a další příbuzenstvo. O azyl nikde nežádal. Chtěl požádat o azyl v Německu, ale jestli to půjde, tak požádá o azyl i tady. Nikde nic trestného nepáchal, v Evropě je poprvé. Jeho zdravotní stav je dobrý, drogy nebere, nepije alkohol. Nemá žádnou nemoc, nepamatuje si, kdy byl naposledy u lékaře. V Iráku je nebezpečí, nejistota, není tam kde pořádně bydlet. Nechce se tam vrátit, chce do Německa.

7. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 3. 2018 č.j. KRPA-88162-10/ČJ-2018-000022-MIG bylo rozhodnuto o zajištění žalobce b) dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2018 č.j. 13 A 36/2018-26. Dne 7. 3. 2018 pak žalovaný vydal rozhodnutí č.j. KRPA-88162-16/ČJ-2018-000022-MIG, jímž žalobci b) uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok; toto rozhodnutí bylo žalobci b) doručeno dne 7. 3. 2018. Proti tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce b) podal odvolání, které bylo následně k výzvě žalovaného doplněno. Do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání žalobce b) nebylo rozhodnuto. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28. 5. 2018 bylo dále zjištěno, že Ředitelství služby cizinecké policie dne 13. 3. 2018 obdrželo od žalovaného žádost o zjištění totožnosti žalobce b). Dne 19. 3. 2018 bylo požádáno Velvyslanectví Irácké republiky o ověření jeho totožnosti a o vydání náhradního cestovního dokladu; termín konzulárního pohovoru byl stanoven na 5. 4. 2018. Dne 5. 4. 2018 se na Ředitelství služby cizinecké policie uskutečnil konzulární pohovor za účelem ověření totožnosti žalobce b), kterého se zúčastnil konzul Velvyslanectví Irácké republiky v Praze společně s tlumočníkem a žalobce b). Po ukončení konzulárního pohovoru konzul přislíbil, že materiály žalobce b) pošle neprodleně na ověření totožnosti do Iráku; z důvodu složitého ověřování totožnosti v Iráku bylo Ředitelství služby cizinecké policie konzulem Velvyslanectví Irácké republiky požádáno o trpělivost. Ředitelství služby cizinecké policie rovněž žalovanému sdělilo, že proces ověření totožnosti občanů Iráku je časově náročný, nikoliv však dle praxe nemožný; ověřující správní orgán je v otázce ověření totožnosti a následného vydání náhradního cestovního dokladu odkázán na Velvyslanectví Irácké republiky, které jediné v konkrétním případě může ověřit totožnost a vydat náhradní cestovní doklad; tento proces je i závislý na vůli ztotožňovaného cizince poskytnout veškerou součinnost zastupitelskému úřadu k ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Z vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie vyplývá, že žalobce b) opakovaně odmítl využití možnosti dobrovolného návratu. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 6. 2018 č.j. KRPA-88162-41/ČJ-2018-000022 byla

dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužena doba zajištění žalobce b) o 90 dnů.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho citovaný rozsudek ze dne 20. 4. 2017 č.j. 3 Azs 120/2016-31), „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí tedy stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na ně postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince. O to podrobněji je pak v rozhodnutí o prodloužení zajištění nutné uvést, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená lhůta pro zajištění cizince a z jakých důvodů bylo nutné trvání zajištění prodloužit (viz např. rozsudky ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, ze dne 31. 3. 2013, č. j. 1 As 71/2012 – 46, ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, či ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 Azs 259/2015 – 24; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).“
12. Zároveň platí, že realizovatelnost správního vyhoštění je nezbytnou podmínkou zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců (to pochopitelně platí i pro prodloužení doby trvání zajištění). V této souvislosti lze odkázat na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150 (odst. 33. a 34.), publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době

rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

13. Pokud jde o uvedení důvodů, pro něž nepostačuje původně stanovená lhůta pro zajištění žalobce b), žalovaný tyto důvody podrobně uvedl na s. 8-10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl: „Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že nyní nedisponujete cestovním dokladem, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření Vaší totožnosti na příslušném zastupitelském úřadu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu s Vámi byla sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci.“ Následně žalovaný odkázal na sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28. 5. 2018 (viz výše), z něhož mimo jiné vyplývá, že Ředitelství služby cizinecké policie očekává vyjádření Velvyslanectví Irácké republiky a bylo jím požádáno o trpělivost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl: „Z uvedeného vyplývá, že kroky k ověření Vaší totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a ověření Vaší totožnosti je stále ještě v běhu, a tudíž je reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí, a to zejména bude moci být realizováno Vaše správní vyhoštění zpět do domovského státu, a tím bude ukončen Váš nelegální pobyt na území. Správní orgán je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Správnímu orgánu je z běžné praxe známo, že ověření totožnosti a vydávání náhradního cestovního dokladu cestou zastupitelského úřadu pro státní příslušníky Iráku je zdoluhavý proces. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 10-20 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená. Předchozí lhůta zajištění nebyla vzhledem k výše uvedeným důvodům pro realizaci dostatečná, proto správní orgán v zájmu ochrany chráněných zájmů společnosti přistupuje k jejímu prodloužení. Správní orgán při přezkumu podmínek zajištění se nemůže ztotožnit s Vaším případným propuštěním ze zajištění, neboť z Vašeho předchozího jednání

je zřejmé, že ve Vašem případě existuje nebezpečí zmaření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a pokračující protiprávní činnosti. Tento závěr koresponduje s odůvodněním v rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 7. 3. 2018.“

14. Odůvodnění napadeného rozhodnutí zdejší soud považuje za dostatečné. Z žalobou napadeného rozhodnutí je dostatečně jasné seznatelné, proč (kvůli ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) je nezbytné prodloužit dobu trvání zajištění žalobce b). Žalobou napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Zdejší soud se pak se shora citovaným odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje.
15. Co se týče stěžejní žalobní námitky, že vzhledem k nemožnosti ověření totožnosti žalobců (a nevydání jejich cestovního dokladu) není reálně možné jejich správní vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016 č.j. 8 Azs 156/2015-44: *„Chybějící cestovní doklad stěžovatele není důvodem znemožňujícím vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 4 Azs 262/2015 - 31). Skutečnost, že stěžovatel neměl žádný cestovní doklad, a bylo proto nutné vydat mu náhradní, pouze zvyšuje časové nároky zajištění za účelem správního vyhoštění. K vyhotovení náhradního cestovního dokladu potřebného k provedení správního vyhoštění dochází v průběhu zajištění cizince, jak tomu bylo i v posuzované věci.“*
16. Ve shora citovaném rozsudku č.j. 8 Azs 156/2015-44, jenž se stejně jako v posuzovaném případě týkal otázky realizovatelnosti správního vyhoštění (a tedy důvodnosti prodloužení doby trvání zajištění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) iráckého státního příslušníka, je rovněž uvedeno: *„Za popsanych okolností žalovaná oprávněně předpokládala, že k vystavení dokladu dojde. Pouze ze skutečnosti, že proces u zastupitelského úřadu trval déle, než je obvyklé, totiž nelze dovozovat, že jeho dokončení nebylo reálné.“*
17. Podobně i v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 1. 2016 č.j. 78 A 38/2015-21 je uvedeno: *„Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány, byť třeba pomalu, spolupracují.“*
18. Shora citované závěry judikatury správních soudů jsou plně použitelné i v posuzované věci. Irácké velvyslanectví s orgány policie spolupracuje, byť pomalu. Samotná skutečnost, že proces ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu trvá déle, než je obvyklé, podle závěru zdejšího soudu není důvodem, pro který by správní vyhoštění žalobce b) bylo třeba považovat za nerealizovatelné. Podstatné je, že žalovaný, resp. Ředitelství služby cizinecké policie v době mezi vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce b) a vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce b) nebylo nečinné, spolupracovalo s Velvyslanectvím Irácké

republiky (dne 5. 4. 2018 došlo ke konzulárnímu pohovoru) a pokusilo se dosáhnout ověření totožnosti žalobce b), jakož i vydání jeho cestovního dokladu.

19. Pokud jde o námitku, že k vydání náhradního cestovního dokladu dochází v posledních dvou letech ze strany iráckého velvyslanectví pouze v případech, kdy osoby požádají o dobrovolný návrat, zdejší soud uvádí, že nelze předjímat, jak bude postupovat Velvyslanectví Irácké republiky právě v daném případě. Za přijetí argumentace žalobce b) by pak bylo fakticky nerealizovatelné každé správní vyhoštění iráckého státního příslušníka, který by nepožádal o dobrovolný návrat, protože by každé zajištění takového cizince bylo nezákonné. Podle závěru zdejšího soudu samotná skutečnost, že vydání náhradního cestovního dokladu probíhá ze strany iráckého velvyslanectví pomalu (resp. že v posledních dvou letech byly vydány náhradní cestovní doklady pouze Iráčanům žádajícím o dobrovolný návrat), neznamená, že je vyloučeno, aby žalobci b) byl vydán cestovní doklad; rovněž tato skutečnost dle závěru soudu neznamená, že orgánům policie je zapovězeno zajišťovat irácké státní příslušníky (resp. prodlužovat dobu jejich zajištění), kteří nepožádali o dobrovolný návrat.
20. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek žalobce b) důvodnou, žalobu žalobce b) jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. K otázce přípustnosti žaloby žalobkyně a) proti napadenému rozhodnutí lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 5. 12. 2003 č.j. 5 A 14/2002-35, publ. pod č. 287/2004 Sb. NSS: „*Proto, že návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], soud odmítne žalobu tehdy, pokud je – obvykle již ze samotné žaloby – seznatelné, že žalobce vůbec pojmově nemůže být nositelem práva, jehož zkrácení tvrdí.... K podání žaloby naopak není legitimován jiný (tímto rozhodnutím nedotčený) účastník správního řízení. Jeho žaloba by musela být podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnuta.*“
22. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2018 č.j. KRPA-88162-41/ČJ-2018-000022 bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce b), nikoliv žalobkyně a). Žalobkyně a) tak vůbec nebyla účastníkem řízení, v rámci něhož bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Žaloba proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobce b) tudíž byla ve vztahu k žalobkyni a) podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Soud proto postupoval v souladu s § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a žalobu žalobkyně a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018 č.j. KRPA-88162-41/ČJ-2018-000022 ve druhém výroku tohoto rozsudku odmítl. Soud podotýká, že žalobkyně a) není zkrácena na svém právu na soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu, neboť rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018 č.j. KRPA-88531-42/ČJ-2018-000022, jímž bylo (z obdobných důvodů) rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobkyně a), je předmětem řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 13 A 66/2018, přičemž v této žalobě žalobkyně a) uplatnila totožné žalobní námitky jako v nyní posuzované věci.
23. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem b) a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce b) neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly. Pokud jde o náhradu nákladů řízení mezi žalobkyní a) a žalovaným, soud postupoval podle § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., kde je

stanoveno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně